

4. Садовська Е., Ярошенко А. Формування професійної компетентності соціального працівника в умовах вищого навчального закладу / Е. Садовська, А. Ярошенко. – Київ. – 2018.
5. Тимошенко Н. Є. Складові формування професійного іміджу майбутнього соціального працівника / Н. Є. Тимошенко, О. В. Кирилюк. – Київ. – 2017.

**Марцинюк Степан Михайлович, магістрант,
Дмитришин Марта Василівна, к.е.н., доцентка,
доцентка кафедри управління та адміністрування**

МЕХАНІЗМ ПУБЛІЧНИХ КОМУНІКАЦІЙ

Комунікаційний процес проходить певні етапи, що формують складові публічної комунікації (рис. 1).

Рис. 1. Складові публічної комунікації

**Складено на основі [1, 2, 3]*

Будь-який комунікаційний рух розпочинається від суб'єкта-комуникатора, у публічному управлінні – це орган державної влади чи місцевого самоврядування різних рівнів.

Суб'єкт-комуникатор кодує повідомлення, тобто його готує у відповідності до характеру аудиторії, якій воно призначене.

Коли повідомлення готове та надіслане, відбувається його декодування, тобто його інтерпретація аудиторією. Таке повідомлення проходить перешкоди (технічні, семантичні, психологічні) та доходить до реципієнта, тобто одержувача. Одержувачами повідомлень у публічному управлінні може бути суспільство в цілому, його інститути, групи громадян чи окремі громадяни.

Повідомлення проходять канали поширення (міжособистісні, інституційні, масові) та канали зворотного зв'язку (прохання, звернення громадян, різні форми політичної участі тощо).

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Терещеня О. В. Стратегічні комунікації у науково-теоретичному дискурсі [Електронний ресурс] / О. В. Терещеня // *Communications and communicative technologies*. - 2020. - Вип. 20. - С. 116-121.
2. Гончарук Н. Науково-теоретичний аналіз проблеми комунікації в сучасних зарубіжних теоріях [Електронний ресурс] / Н. Гончарук // *Problems of modern psychology*. - 2020. - Iss. 47. - С. 27-47.
3. Соловйов С.Г. Стратегічні комунікації в публічному управлінні [Текст] : монографія / Соловйов С. Г. ; Нац. акад. держ. упр. при Президентові України. - Харків : Точка, 2019. - 373 с.

**Маланюк Назарій Ігорович, магістрант,
Дерді Емма Тіберіївна, к.ф.н., доцентка,
доцентка кафедри міжнародної економіки,
маркетингу і менеджменту**

**СПІВВІДНОШЕННЯ ПРАВОВОЇ ТА ПОЛІТИЧНОЇ
ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ В ПУБЛІЧНОМУ УПРАВЛІННІ**

Найпоширенішою причиною тематизації відповідальності є подія, яка викликає негативні емоції, спричинені нехтуванням обов'язками, недоглядом або необдуманістю. Тоді справа полягає в тому, щоб вказати винну особу, притягнути її до відповідальності, накладити санкції та вимагати відшкодування завданої шкоди.

Це також відображається у випадку адміністрації, відповідальність якої пов'язана зі складною системою механізмів, що гарантують, що кожна дія органу чи посадової особи, яка порушує закон і є загальним благом, не залишиться без реакції. У той же час обвинувачення виконує ретроспективні та перспективні функції для усунення подібної поведінки в майбутньому. У цьому сенсі слід зазначити, що не існує відповідальності без режиму відповідальності [1].

Хоча дотримання моральних норм членами громади було і є, в довгостроковій перспективі, фундаментом функціонування кожного суспільства, здається, що асоціація відповідальності із системою ефективного режиму є результатом домінування правового підходу, оскільки поняття відповідальності походить від юридичної мови, оскільки судова модель відповідальності була прийнята в християнській релігії, і саме на її основі юридична відповідальність та юридичні концепції трансформувалася в етичну концепцію.

Мірилом політичної й конституційної відповідальності (спільний момент) є усунення посадової особи з займаної посади. Тут важливо розуміти, що призначення конституційної відповідальності не зводиться лише до покарання. Головне – стимулювати позитивну діяльність її потенційного суб'єкта, і лише в протилежному випадку – змінити одного чиновника іншим.